

ДВА ДІВЧИНА

ДЕНЬ 1

Сірі стіни поліцейного відділку такі ж неживі й безбарвні, як і я сама. Патрульний, що підібрав мене, офіцер Боумен, уместився за столом навпроти. Ми у великій переговорній кімнаті, чи то, може, насправді у кімнаті для допитів. Тут тільки одне вікно, внутрішнє, затемнене — за ним решта відділку. Офіцер залишив двері непричиненим, тож, мабуть, він не має наміру кидати мене за ґрати. Принаймні хоч якісь хороші новини.

Відтоді, як я відмовилася їхати до лікарні, він увесь час нервово кусає свої губи. Я, може, геть забула, хто я така і як мене звати, але я на сто відсотків точно впевнена — ніхто не запроторить мене до

бісової лікарні, якщо я цього не хочу. Сліпуче світло й гучні звуки, натовп людей, чіх облич я геть не впізнаю, і жодного розуміння, хто тут свій, а від кого краще триматися якнайдалі... Ні, спасибі.

Кілька годин тому парамедики відчистили мою шкіру від плям крові — як виявилось, то юшила кров із носа, потовченого і набряклого, але він, на щастя, не зламаний, та все одно, срака, як боляче! На голові я набила ґулю, тож мені наказали спостерігати, чи не проявляться ознаки струсу мозку найближчими днями.

Решта моїх ушкоджень виявилися незначними й поверхневими, сказали вони й одразу ж перебинтували все, що могли.

— Виглядаєш збіса кепсько, — зауважив офіцер Боумен, коли парамедики востаннє безуспішно намагалися мене переконати їхати з ними до лікарні. — Є певна процедура, якої ми мусимо дотримуватися, розумієш? Тебе має оглянути лікар. Провести огляд щодо зґвалтування...

Далі я вже його не слухала. Про деякі речі краще взагалі не думати. Не сьогодні. Може, і взагалі ніколи. І оце — якраз одна з них.

Коли вони нарешті переконалися, що я і з місця не зрушу, щоб їхати до лікарні швидкої допомоги, обидва парамедики й офіцер Боумен обмінялися поглядами і залишили мене сидіти саму на ношах

у машині швидкої, щоб переговорити на вулиці. Утім, якщо вони справді не хотіли, щоб я підслуховувала їх, мушили б хоч трохи стишити голоси.

Над тією моторошною дорогою висіла тиша, мов на цвинтарі, тож їхня розмова з вулиці безперешкодно линула до моїх вух.

— Отим її синцям, я гадаю, щонайбільше кілька годин. Набряки ще свіжі, — оголосив високий жилилавий парамедик. — А ще ці подряпини на обличчі вказують на певні ознаки травм, які люди зазвичай отримують в автокатастрофі. На її тілі нема синців від пристебнутого паска, але отак травмувати носа вона могла, якщо її жажнуло подушкою безпеки, ну, або ж вона могла забитися об кермо. Гуля на голові в неї зліва, можливо, вона врізалася у вікно з боку водія. Але це лише мої здогади. Хай там як, її життєві показники в нормі, загрози життю нема.

Подумки я з усіх сил вчепилася за висунуту ним версію подій цього вечора, поки мої долоні стискали в кулаки паперові простирадла на ношах. Варіант з автокатастрофою мені подобався найбільше серед усіх інших, значно похмуріших. До того ж автопригода не потребує жодного обстеження на з'ясування!

Боумен щось там калякав у своєму нотатнику, поки отой високий-та-жилавий медик знову заліз до швидкої і вручив мені свіжий пакунок з льодом.

— Удачі, — коротко кинув він перед тим, як допоміг вибратися з машини на дорогу.

Цей пакет з льодом лежить зараз на столі між мною та офіцером Боуменом, теплий і вогкий, я ж бо просиділа тут уже кілька годин. Боумен підозріло мружиться, щоразу, як кидає на мене погляд, немов очікує, що я ось-ось зірвусь на крик або моя голова раптом почне обертатися довкола самої себе, немов в одержимої. Та хто знає, може, і почне? Бо ж ну дивіться, я зараз виглядаю як типова персонажка підліткового фільму жахів.

Заляпана кров'ю з голови до ніг? Є.

Вся в синцях та забоях? Є.

Швендяла невідомо де, нажахана до усрачки, посеред ночі? Є.

Паруюча чашка з гарячим шоколадом стоїть поруч із підталим пакунком льоду, та я її не торкаюсь. І взагалі не воруюсь. Не кажу ані слова. Загорнута в кусючу грубу ковдру, яку офіцер накинув мені на плечі, я сиджу, намагаючись не думати ні про що. Бо єдина альтернатива цьому заціпенінню — безцільні мандри продірявленою пам'яттю, і я не певна, що здатна іще хоч хвилину витримати споглядання по-рожнечі у власній свідомості.

Стілець під офіцером Боуменом рипить, коли він усім тілом подається уперед. Він молодий... типу. Може, 26 чи 27. З дитячим личком і гострим

поглядом блакитних очей, він схожий на лемура із поліційним значком.

— Маєш оце випити, — каже він, киваючи на куваль. — У тебе шок.

У відповідь я знизую плечима.

Коли парамедики поїхали, Боумен переключився на мене, вочевидь, затаївшись докласти усіх зусиль, щоб я в його присутності почувалася краще. Він відвіз мене до відділку, втім, я майже не пам'ятаю, як ми сюди доїхали. Коли він угледів моє жалюгідне взуття — поняття не маю, якого кольору були мої мешти до того, як їх розфарбувало химерним тай-даєм^{*} із засохлої крові та лісової багнюки, він віддав мені пару чорних шкарпеток, які витягнув зі своєї робочої сумки, а ще світшот темно-синього кольору із написом «Департамент поліції міста Олтон» на правому верхньому боці. Пасував він мені, мов шторка для душі, але принаймні був м'яким і теплим.

Коли я нарешті відігралась, він усміхнувся і запитав:

— Почуваєшся краще?

Так і було. Але рівно до тієї миті, поки я раптом не спіймала своє відображення в темній шибці

^{*} Тай-дай — термін, який описує техніку саморобного візерунчастого фарбування тканини, що передбачає скручування чи згортання тканини перед зануренням у фарбник. — Тут і далі примітки перекладачки.

внутрішнього вікна — бо я не знала тієї людини, яка дивилась на мене упритул із мого власного віддзеркалення. Тепер я більше не хочу розмовляти. Більше ніколи.

Та і нема про що з ним говорити. Я ніхто, не маю ані імені, ані упізнаваного обличчя.

— Міс? — гукає він мене. — Чуєш мене?

Я киваю.

— Гей, слухай, ти мусиш щось попити. Я б справді дуже хотів, щоб ти погодилася, аби я відвіз тебе до лікарні. Ти така бліда.

Сама думка про лікарню невідкладної допомоги струшує моє тіло раптовою хвилею тривожної напруги. Бліде обличчя — це те, чим я переймаюсь зараз найменше. Я заперечно хитаю головою.

Офіцер Боумен зітхає.

— Міс...

Я кидаю на нього застережний погляд.

— Припиніть називати мене «міс».

Він знову відкидається на своєму стільці, і той рипить під вагою його тіла.

— Добре. Як тебе тоді називати?

Збіса хороше питання!

— Не знаю, але тільки не «міс».

Мій голос звучить немов за тисячі миль звідси. То це є і наслідки струсу, про які попереджали парамедики? Таки варто було дослухатися до них.

Офіцер Боумен трохи підсуває до мене кухоль.

— Ось моя пропозиція: ти вип'єш трохи шоколаду і спробуєш допомогти мені з'ясувати, звідки ти, а я більше не називатиму тебе «міс». І ми закриємо тему з поїздкою у шпиталь. Принаймні поки що.

Я дивлюсь на нього.

— У тебе на голові гуля розміром із гусяче яйце, але ти при свідомості і реагуєш на те, що відбувається довкола. Ти самостійно тримаєшся на ногах і не маєш спазмів болю від світла. Але якщо в тебе почне уповільнюватися мова, ти втратиш рівновагу, почнеш блювати і вирубатися на ходу, ну, або ж демонструвати інші ознаки важкого струсу мозку, ми поїдемо прямісінько у шпиталь. А поки цього не сталося, я принесу свіжий пакунок льоду і ми трохи поговоримо. Домовились?

Та байдуже. Тож я киваю і трохи відсьорбую трунку з чашки.

Я нізащо не зізнаюсь, але від того питва мене миттєво огортає теплом. Рідина падає у шлунок із важкістю каменя, що його жбурляють у калюжу, і це наводить на думку: я чортзна-коли щось їла. Офіцер виходить із кімнати, а я соваюсь у ковдрі, поправляючи її на плечах. Вовна колеться і кусає шкіру на шиї, але зараз нема сил перейматися подібними дрібницями. Між ковдрою та світшотом я лишаю трохи простору, створюючи затишний кокон тепла

довкола тіла, але мене все одно трусить, мов у лихоманці.

Боумен приносить новий пакунок із льодом. Я обережно притискаю його до лоба. Від крижаного доторку шкіру щипає, але принаймні холод трохи вгамовує пульсацію в голові.

Він витягає з кишені нотатника і знову сідає.

— Отже, поговоримо. Для офіційного протоколу, маю поінформувати, що у тебе нема жодних проблем із поліцією. Усе, що мені треба, — це з'ясувати, що з тобою трапилось.

Звідки він може знати, є в мене проблеми з поліцією чи нема, якщо жоден із нас і гадки не має, хто я така і звідки взялася? Може, я зацідила комусь у пику, а він про те і не здогадується.

— Я б теж хотіла знати.

У відповідь він супить брови.

— То ти взагалі нічого не пригадуєш? Нічого, що було до того, як ти прокинулася у канаві?

Хитаю головою.

— Мені здалося, що я бачила, як хтось схопив мене, але, може, то мене просто налякала темрява.

Він щось нотує.

— Ти знаєш, скільки тобі років?

— Ні.

— Як щодо родини? Можеш сказати, хто твої батьки?